

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1238431/4

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא, הרב ציון לודאילוז, הרב דניאל אדרי

המערער: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר דוד עשור וטו"ר משה ליבוביץ)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד לאה אליאב)

הנדון: ערעור בטענות חדשות ובכאלה שאינן מצביעות על טעות נראית לעין; איראית כתובה כמוגזמת כשבכת"בתה היו לבעל נכסים בשוויה

פסק דין

לפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי מתאריך כ"ז בניסן התש"ף (21.4.20) שבו חויב הבעל המערער בדמי הכתובה בסך 555,000 ש"ח.

עילות הערעור המרכזיות נוגעות לשני החלקים שבחייב – החיוב וגובהו: האחת היא סביב הקביעות העובדתיות שעל בסיסן חויב המערער בתשלום הכתובה; והשנייה היא בנוגע לגובה הכתובה, שלטענת המערער הוא מופרז וסמלי, ולכן, לטענתו, יש לנקוט כשיטה המקובלת בבתי הדין ולהפחית את הסכום למקובל.

בית הדין שמע באריכות ובקשב רב את טענות הצדדים והגיע למסקנה שיש לדחות את הערעור על שני חלקיו.

באשר לקביעות העובדתיות – בית הדין הנוכחי הבהיר למערער ולבא כוחו פעמים מספר במשך הדיון שאיננו מתערבים בקביעות העובדתיות של בית הדין האזורי ששמע את הצדדים באריכות ושהתרשמותו מהם היא התרשמות ישירה, ומה עוד שבנדון דידן ההתרשמות של בית הדין האזורי וקביעתו העובדתית שהובילה לחיוב בכתובה נשענת על הצטברות של מספר רב של נתונים, ובלשון פסק הדין נשוא הערעור:

התרשמות בית הדין היא כי הגירושין נגרמו בעטיו של הבעל, יציאותיו התכופות לחו"ל עם בחורות זרות והדלקות המיניות, החומר שבתיק וסירובו של הבעל לבדיקת פוליגרף, מהווים אינדיקציה כי הבעל בגד באשתו.

ההצדקה להתערבותו של בית הדין הגדול כערכאת הערעור בקביעת העובדות, בהתאם לתקנה קלה(2) לתקנות הדיון, קיימת רק כאשר המערער מצביע על אינדיקציות לטעות הנראית לעין, מה שלא קיים בתיק זה.

נוסיף ונאמר: החלפת מייצג באחר הנוכח בתיק ומעלה טענות חדשות שלא נטענו בפני ערכאה קמא אינה עילה לערעור. כמו כן יש להדגיש: עצם העובדה שהמערער שתק לא העלה טענותיו לגבי עובדות שהוצגו לפני ערכאה קמא היא במקרים רבים ראייה לנכונותן ושתיקה כהודאה דמי. אין בעובדה שהלה לקח מייצג חדש המלמדו לטעון טענות חדשות על קביעות

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עובדתיות כדי לסתור את פסק הדין, ובפרט בדברים שהיה יכול לסותרם בנקל באמצעות מסמכים או עדים (לגבי הדלקות החוזרות של האישה, לגבי בדיקת האיידס של הבעל וכו') בדיונים בערכאה קמא.

מובן שאם לטענת המערער ביכולתו לסתור את הדין בטענות וראיות שלא היו בידיו בעת הדיונים, זכותו להגיש לערכאה קמא בקשה לסתירת דין. ערכאה זו תשקול אם יש מקום לדיון חוזר בטענותיו, וסבורנו שבכחאי גוונא יש לתלות קביעת דיונים נוספים בהפקדת ערובה מצד המבקש לדון בסתירת דין, ערובה שתבטיח את הוצאות המשיבה והוצאות לאוצר המדינה, אם יתברר שבקשה זו לא הייתה מוצדקת. ואין זה עניין למה שנפסק בחושן משפט (סימן יד) דמי שהפסיד בדינו פטור מהוצאות משפט, וכבר כתבנו בזה בכמה פסקי דין, ואין כאן מקום להאריך.

משכך, חלק זה של הערעור נדחה.

באשר לטענה שגובה הסכום בכתובה מופרז – בפסק הדין נשוא הערעור ישנה תשובה לכך האומרת:

מלבד זאת נראה כי מקרה דנן שונה הוא: הואיל וקודם הנישואין החזיק הבעל ברשותו נכס דירה הרשומה על שמו, ואין ספק שהיה בידו בזמן הנישואין הסכום הנ"ל, הרי לכולי עלמא אינה בגדר כתובה מופרזת, ועליו לעמוד בהתחייבות זו.

ותוספת דברים על האמור – אך למותר: הדברים פשוטים. כל הטענות על כתובה מופרזת יכולות להישמע רק אם בשעת ההתחייבות לכתובה לא היה בידי המתחייב את הסכום המדובר. אך בנסיבות התיק, שבשעת ההתחייבות לכתובה הייתה לבעל – המערער – דירה בבעלותו ששוויה קרוב לסכום הנקוב בכתובה (ואף למעלה ממנו בהתאם לשער הדולר באותה תקופה), לטענה להעדר גמירות דעת להתחייבות בסכום שהיה בידו באותה עת אין מקום כלל.

בהתאם לאמור בית הדין דוחה את הערעור.

בהתחשב בחיוב התשלום בכתובה ובגובה הסכום הנקוב בה אין צו להוצאות. דמי הערבות שהופקדו על ידי המערער יוחזרו לו בהתאם לנהלים.

בית הדין סוגר את התיק.

ניתן ביום ג' באדר התשפ"א (15.2.2021).

הרב דניאל אדרי

הרב ציון לודאילוז

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה